

**Traditions III: Codes of Jewish Law
An Introduction to Rambam (Maimonides)
and the *Mishneh Torah*
November 21, 2006**

**Rabbi Michael L. Feshbach
Temple Shalom, Chevy Chase, MD**

Introductions and Welcome

For the study of Torah

בְּרוּךְ אַתָּה יְיָ אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם,
אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו, וְצִוָּנוּ לְעִסוֹק בְּדִבְרֵי תוֹרָה.
Barukh atta Adonai, Eloheinu Melekh HaOlam
asher kiddeshanu b'mitzvotov, v'tzivanu l'asok b'divrei Torah.

Blessed are You, Eternal our God, Sovereign of Existence,
who made us holy with Your mitzvot, and commands us
to “soak up”/ immerse ourselves in words of Torah.

The Name:

Rabbi Moshe ben Maimon = RaMBaM = Maimonides
(1135-1204), Cordova to Cairo,
physician, philosopher and pragmatist

The Fame:

A Dividing Line in Jewish Law;
The Maimonidean Controversy

Law Codes: What, When and Why?

The beating heart of Jewish life.
Previous attempts.
What is the *Mishneh Torah* --
and did it succeed or fail?

**What is the Mishneh Torah --
from *A Maimonides Reader*,
edited by Isadore Twersky**

THE Mishneh Torah, the first serious attempt, since the redaction of the Mishnah by R. Judah the Prince, at a comprehensive survey, classification, and codification of Jewish law, changed the entire landscape of rabbinic literature. Although it did not attain its goal-it was not adopted as the universal Jewish code nor were its really novel features (scope' and arrangement) imitated by later codifiers-the Mishneh Torah did become the piece d'resistance of all Talmudic study through the 'ages. Any advanced student of the Talmud would invariably consult the Mishneh Torah, attempt to reconstruct the latent processes of Maimonides' reasoning, and compare his formulations with alternative constructions. The Mishneh Torah was like a prism through which practically all Talmudic study had to pass.

Although confident about the need, value, and ultimate acceptance of his code, Maimonides anticipated criticism and opposition on the grounds of his (a) having omitted source references and presented unilateral, unsubstantiated decisions and (b) having included a heady dose of philosophic exposition and comment. He also felt that jealous people "would defame its praiseworthy features and pre- tend" that such a summary was totally superfluous for them. Such criticism was indeed forthcoming and it markedly influenced the spread and study of the Mishneh Torah.

Maimonides' introduction to the code contains a brief history of the Oral Law and its transmission, and explains the reasons for the eventual emergence of a literary corpus (Mishnah and Talmud) embodying the oral tradition. A suggestive parallel is drawn between the socio-political conditions which necessitated the compilation of the Mishnah and those of Maimonides' own time. Maimonides was convinced that there is a significant correlation between political decline and intellectual atrophy. His survey includes a dispassionate, mildly pejorative, evaluation of the literary achievements of the Geonim and calls attention to the role of regionalism and local custom in Jewish law. Only Talmudic law represents a consensus and is universally binding for the entire Jewish people; post-Talmudic developments in halakhah -e.g., Geonic ordinances or communal enactments - are restricted in their application.

Maimonides' Purpose: Introduction to the *Mishneh Torah*

אז לא אבוש בהביטי אל כל מצותיך.

כל המצות שניתנו לו למשה בסיני בפירושו ניתנו. שנאמר ואתנה לך את לוחות האבן והתורה והמצוה. תורה זו תורה שבכתב. והמצוה זו פירושה. וצונו לעשות התורה על פי המצוה. ומצוה זו היא הנקראת תורה שבעל פה. כל התורה כתבה משה רבינו קודם שימות בכתב ידו. ונתן ספר לכל שבט וספר אחד נתנהו בארון לעד. שנאמר לקוח את ספר התורה הזה ושמתם אותו וגו'. והמצוה שהיא פירוש התורה לא כתבה אלא צוה בה לזקנים וליהושע ולשאר כל ישראל. שנאמר את כל הדבר אשר אנכי מצוה אתכם אותו תשמרו לעשות וגו'. ומפני זה נקראת תורה שבעל פה. אף על פי שלא נכתבה תורה שבעל פה למדה משה רבינו כולה בבית דינו לשבעים זקנים. ואלעזר ופנחס ויהושע שלשתן קבלו ממה. וליהושע שהוא תלמידו של משה רבינו מסר תורה שבעל פה וצוהו עליה. וכן יהושע כל ימי חייו למד על פה. וזקנים רבים קבלו מיהושע. וקבל עלי מן הזקנים ומפינחס. ושמואל קיבל מעלי ובית דינו. ודוד קיבל משמואל ובית דינו. +/השנת הראב"ד * / ואחיה השילוני וכו'. א"א אין זה נכון אלא שהיה אחיה השילוני מבית דינו של דוד: ואחיה השילוני מיוצאי מצרים היה ולוי היה ושמע ממה והיה קטן בימי משה והוא קיבל מדוד ובית דינו. ואליהו קיבל מאחיה השילוני ובית דינו. ואלישע קיבל מאליהו ובית דינו. ויהוידע הכהן קיבל מאלישע ובית דינו. וזכריה קיבל מיהוידע ובית דינו. והושע קיבל מזכריה ובית דינו. ועמוס קיבל מהושע ובית דינו. וישעיה קבל מעמוס ובית דינו. ומיכה קיבל מישיעיה ובית דינו. ויואל קיבל ממיכה ובית דינו. ונחום קיבל מיואל ובית דינו. וחבקוק קיבל מנחום ובית דינו. וצפניה קיבל מחבקוק ובית דינו. וירמיה קיבל מצפניה ובית דינו. וברוך בן נריה קיבל מירמיה ובית דינו. ועזרא ובית דינו קיבלו מברוך בן נריה ובית דינו. בית דינו של עזרא הם הנקראים אנשי כנסת הגדולה והם חגי זכריה ומלאכי דניאל וחנניה ומישאל ועזריה ונחמיה בן חכליה ומרדכי בלשן וזרובבל והרבה חכמים עמהם תשלום מאה ועשרים זקנים. האחרון מהם הוא שמעון הצדיק והוא היה מכלל המאה ועשרים. וקיבל תורה שבעל פה מכולם והוא היה כהן גדול אחר עזרא. אנטיגנוס איש סוכו ובית דינו קיבלו משמעון הצדיק ובית דינו. ויוסי בן יעזר איש צרידה ויוסף בן יוחנן איש ירושלים ובית דינם קיבלו מאנטיגנוס ובית דינו. ויהושע בן פרחיה ונתאי הארכלי ובית דינם קבלו מיוסי בן יעזר ויוסף בן יוחנן ובית דינם. ויהודה בן טבאי ושמעון בן שטח ובית דינם קבלו מיהושע בן פרחיה ונתאי הארכלי ובית דינם. שמעיה ואבטליון גרי הצדיק /הצדק/ ובית דינם קבלו מיהודה ושמעון ובית דינם. הלל ושמאי ובית דינם קבלו משמעיה ואבטליון ובית דינם. ורבן יוחנן בן זכאי ורבן שמעון בנו של הלל הזקן קבלו מהלל [ושמאי] וב"ד. חמשה תלמידים היו לו לרבן יוחנן בן זכאי והם גדולי החכמים שקיבלו

ממנו ואלו הם. ר' אליעזר הגדול ור' יהושע ור' יוסי הכהן ור' שמעון בן נתנאל ור' אלעזר בן ערך. ור' עקיבא בן יוסף קיבל מר' אליעזר הגדול ויוסף אביו גר צדק היה. ור' ישמעאל ור' מאיר בן גר צדק קבלו מר' עקיבא וגם קיבל ר' מאיר וחבריו מר' ישמעאל. חבריו של ר' מאיר הם ר' יהודה ור' יוסי ור' שמעון ור' נחמיה ור' אלעזר בן שמוע ור' יוחנן הסנדלר ושמעון בן עזאי ור' חנניה בן תרדיון. וכן קיבלו חבריו של ר' עקיבא מר' אליעזר הגדול. וחבריו של רבי עקיבא הם רבי טרפון רבו של רבי יוסי הגלילי ורבי שמעון בן אלעזר ורבי יוחנן בן נורי. רבן גמליאל הזקן קיבל מרבן שמעון אביו בנו של הלל הזקן. ורבן שמעון בנו קבל ממנו ורבן גמליאל בנו קבל ממנו ורבן שמעון בנו קיבל ממנו ור' יהודה בנו של רבן שמעון זהו הנקרא רבינו הקדוש והוא קיבל מאביו ומר' אלעזר בן שמוע ומר' שמעון חבריו.

רבינו הקדוש חיבר המשנה. ומימות משה רבינו ועד רבינו הקדוש לא חיברו חבור שמלמדין אותו ברבים בתורה שבעל פה. אלא בכל דור ודור ראש בית דין או נביא שהיה באותו הדור כותב לעצמו זכרון השמועות ששמע מרביתו והוא מלמד על פה ברבים. וכן כל אחד ואחד כותב לעצמו כפי כחו מביאור התורה ומהלכותיה כמו ששמע. ומדברים שנתחדשו בכל דור ודור בדינים שלא למדום מפי השמועה אלא במדה משלש עשרה מדות והסכימו עליהם בית דין הגדול. וכן היה הדבר תמיד עד רבינו הקדוש והוא קיבץ כל השמועות וכל הדינים וכל הביאורים והפירושים ששמעו ממושה רבינו ושלמדו בית דין שבכל דור ודור בכל התורה כולה וחיבר מהכל ספר המשנה. ושננו לחכמים ברבים ונגלה לכל ישראל וכתבוהו כולם. ורבעו בכל מקום. כדי שלא תשתכח תורה שבעל פה מישראל. ולמה עשה רבינו הקדוש כך ולא הניח הדבר כמות שהיה. לפי שראה שתלמידים מתמעטין והולכין והצרות מתחדשות ובאות ומלכות רומי פושטת בעולם ומתגברת. וישראל מתגלגלין והולכין לקצוות. חיבר חיבור אחד להיות ביד כולם כדי שילמדוהו במהרה ולא ישכח. וישב כל ימיו הוא ובית דינו ולמדו המשנה ברבים. ואלו הם גדולי החכמים שהיו בבית דינו של רבינו הקדוש וקיבלו ממנו. שמעון וגמליאל בניו. ורבי אפס. ור' חנינא בן חמא. ור' חייא ורב ורבי ינאי ובר קפרא +/השגת הראב"ד * /ושמואל ורבי יוחנן וכו'. א"א לא היה שמואל ור' יוחנן ור' הושעיא ור' ינאי ובר קפרא מבית דינו של רבי. אבל לוי ור' ביסא ור' חמא בנו ור' ישמעאל ב"ר יוסי ור' יוסי בר לקוניא הם היו מבית דינו. וזה המאסף אסף מדעתו ולא ידע על מה: +/ושמואל ור' יוחנן ור' הושעיא. ואלו הם גדולי החכמים שקיבלו ממנו ועמהם אלפים ורבות משאר החכמים. אע"פ שאלו הי"א קיבלו ממנו ועמהם אלפים ורבות משאר החכמים. אע"פ שאלו הי"א קיבלו מרבינו הקדוש ועמדו במדרשו. ר' יוחנן קטן היה ואחר כן היה תלמיד לר' ינאי וקיבל ממנו תורה. +/השגת הראב"ד * /וכן רב כו'. זה לא היה ולא נברא: +/וכן רב קיבל מר' ינאי. +/השגת הראב"ד * /ושמואל קיבל וכו'. א"א וגם זה לא היה אלא מלוי: +/ושמואל קיבל מרבי חנינא בר חמא. רב חיבר ספרא וספרי לבאר ולהודיע עיקרי

המשנה. ור' חייא חיבר התוספתא לבאר עניני המשנה. וכן ר' הושעיא ובר קפרא חיברו ברייתות לבאר דברי המשנה. ור' יוחנן חיבר הגמרא הירושלמית בארץ ישראל אחר חרבן הבית בקרוב שלש מאות שנה. ומגדולי החכמים שקיבלו מרב ושמואל רב הונא ורב יהודה ורב נחמן ורב כהנא. ומגדולי החכמים שקיבלו מר' יוחנן +/השגת הראב"ד * / רבה בר בר חנה וכו'. א"א ור' חייא בר אבא: + רבה בר בר חנה ור' אמי ור' אסי ורב דימי ור' אבין. ומכלל החכמים שקיבלו מרב הונא ומרב יהודה +/השגת הראב"ד * / רבה וכו'. א"א רב חסדא ורבה בר רב הונא: + רבה ורב יוסף. ומכלל החכמים שקיבלו מרבה ורב יוסף אביו ורבא. ושניהם קיבלו גם מרב נחמן. ומכלל החכמים שקיבלו מרבא רב אשי ורבינא. ומר בר רב אשי קיבל מאביו רב אשי ומרבינא:

נמצא מרב אשי עד משה רבינו עליו השלום ארבעים דורות ואלו הן: (א) רב אשי מרבא. (ב) ורבא מרבה. (ג) ורבה מרב הונא. (ד) ורב הונא מר' יוחנן ורב ושמואל. (ה) ורבי יוחנן ורב ושמואל מרבינו הקדוש. (ו) ורבינו הקדוש מרבי שמעון אביו. (ז) ורבי שמעון [מרבן גמליאל אביו. (ח) ורבן גמליאל מרבן שמעון אביו (ט) ורבן שמעון] מרבן גמליאל הזקן אביו. (י) ורבן גמליאל הזקן מרבן שמעון אביו. (יא) ור' שמעון מהלל אביו ושמאי. (יב) והלל ושמאי משמעיה ואבטליון. (יג) ושמעיה ואבטליון מיהודה ושמעון. (יד) ויהודה ושמעון מיהושע בן פרחיה ונתאי הארבל. (טו) ויהושע ונתאי מיוסי בן יעזר ויוסף בן יוחנן. (טז) ויוסי בן יעזר ויוסף בן יוחנן מאנטיגנוס. (יז) ואנטיגנוס משמעון הצדיק. (יח) ושמעון הצדיק מעזרא. (יט) ועזרא מברוך. (כ) וברוך מירמיה. (כא) וירמיה מצפניה. (כב) וצפניה מחבקוק. (כג) וחבקוק מנחום. (כד) ונחום מיואל. (כה) ויואל ממיכה. (כו) ומיכה מישעיה. (כז) וישעיה מעמוס. (כח) ועמוס מהושע. (כט) והושע מזכריה. (ל) וזכריה מיהודע. (לא) ויהודע מאלישע. (לב) ואלישע מאליהו. (לג) ואליהו מאחיה. (לד) ואחיה מדוד. (לה) ודוד משמואל. (לו) ושמואל מעלי. (לז) ועלי מפנחס. (לח) ופנחס מיהושע. (לט) ויהושע ממשה רבינו. (מ) ומשה רבינו מפי הגבורה. נמצא שכולם מה' אלהי ישראל:

כל אלו החכמים הנזכרים הם גדולי הדורות. מהם ראשי ישיבות ומהם ראשי גליות ומהם סנהדרין גדולה. ועמהם בכל דור ודור אלפים ורבבות ששמעו מהם ועמהם. רבינא ורב אשי הם סוף חכמי הגמרא. ורב אשי הוא שחיבר הגמרא הבבלית בארץ שנער אחר שחיבר ר' יוחנן הגמרא ירושלמית בכמו מאה שנה. וענין שני הגמרות הוא פירוש דברי המשניות וביאור עמקותיה ודברים שנתחדשו בכל בית דין ובית דין מימות רבינו הקדוש ועד חיבור הגמרא. ומשני הגמרות ומן התוספתות ומספרא וספרי (ומן התוספות) מכולם יתבאר האסור והמותר הטמא והטהור החיוב והפטור הפסול והכשר כמו שהעתיקו איש מפי איש מפי משה רבינו מסיני:

גם יתבאר מהם דברים שגזרו חכמים ונביאים שבכל דור ודור לעשות סייג לתורה כמו ששמעו ממשה בפירוש. שנאמר ושמרתם את משמרת עשו משמרת למשמרת. וכן

יתבאר מהם המנהגות והתקנות שהתקינו או שנהגו בכל דור ודור כמו שראו בית דין של אותו הדור. לפי שאסור לסור מהם שנאמר לא תסור מן הדבר אשר יגידו לך ימין ושמאל. וכן משפטים ודינים מופלאים שלא קיבלום ממשנה ודנו בהם בית דין של אותו הדור במדות שהתורה נדרשת בהן. ופסקו אותם הזקנים וגמרו שהדין כך הוא. הכל חיבר רב אשי בגמרא מימות משה ועד ימיו. וחברו חכמי המשנה חיבורים אחרים לפרש דברי התורה. רבי הושעיא תלמידו של רבינו הקדוש חיבר ביאור ספר בראשית. ורבי ישמעאל פירש מאלה שמות עד סוף התורה והוא הנקרא מכילתא. וכן ר' עקיבא חיבר מכילתא. וחכמים אחרים אחריהם חיברו מדרשות. והכל חובר קודם הגמרא הבבלי:

נמצא רבינא ורב אשי וחבריהם. סוף גדולי חכמי ישראל המעתיקים תורה שבעל פה. ושגזרו גזירות והתקינו התקנות והנהיגו מנהגות ופשטה גזירתם ותקנתם ומנהגותם בכל ישראל בכל מקומות מושבותם. ואחר בית דין של רב אשי שחבר הגמרא וגמרו בימי בנו נתפזרו ישראל בכל הארצות פיזור יתר והגיעו לקצוות ואיים הרחוקים ורבתה קטטה בעולם ונשתבשו הדרכים בגייסות ונתמעט תלמוד תורה ולא נכנסו ישראל ללמוד בישיבותיהם אלפים ורבבות כמו שהיו מקודם אלא מתקבצים יחידים השרידים אשר ה' קורא בכל עיר ועיר ובכל מדינה ומדינה ועוסקין בתורה ומבינים בחיבורי החכמים כולם ויודעים מהם דרך המשפט היאך הוא. וכל בית דין שעמד אחר הגמרא בכל מדינה ומדינה וגזר או התקין או הנהיג לבני מדינתו או לבני מדינות רבות לא פשטו מעשיו בכל ישראל מפני רחוק מושבותיהם ושבוש הדרכים. והיות בית דין של אותה המדינה יחידים ובית דין הגדול של שבעים ואחד בטל מכמה שנים קודם חיבור הגמרא. לפיכך אין כופין אנשי מדינה זו לנהוג כמנהג מדינה האחרת. ואין אומרים לבית דין זה לגזור גזירה שגזרה בית דין אחר במדינתו. וכן אם למד אחד מהגאונים שדרך המשפט כך הוא ונתבאר לבית דין אחר שעמד אחריו שאין זה דרך המשפט הכתוב בגמרא, אין שומעין לראשון אלא למי שהדעת נוטה לדבריו בין ראשון בין אחרון:

ודברים הללו בדינים גזירות ותקנות ומנהגות שנתחדשו אחר חיבור הגמרא. אבל כל הדברים שבגמרא הבבלי חייבין כל ישראל ללכת בהם וכופין כל עיר ועיר וכל מדינה ומדינה לנהוג בכל המנהגות שנהגו חכמי הגמרא ולגזור גזירותם וללכת בתקנותם. הואיל וכל אותם הדברים שבגמרא הסכימו עליהם כל ישראל. ואותם החכמים שהתקינו או שגזרו או שהנהיגו או שדנו דין ולמדו שהמשפט כך הוא, הם כל חכמי ישראל או רובם והם ששמעו הקבלה בעקרי התורה כולה דור אחר דור עד משה רבינו עליו השלום. וכל החכמים שעמדו אחר חיבור הגמרא ובנו בו ויצא להם שם בחכמתם הם הנקראים גאונים. וכל אלו הגאונים שעמדו בארץ ישראל ובארץ שנער ובספרד ובצרפת למדו דרך הגמרא והוציאו לאור תעלומותיו וביארו עניניו, לפי שדרך עמוקה

דרכו עד למאור. ועוד שהוא בלשון ארמי מעורב עם לשונות אחרות לפי שאותה הלשון היתה ברורה לכל אנשי שנער בעת שחברה הגמרא. אבל בשאר מקומות וכן בשנער בימי הגאונים אין אדם מכיר אותה הלשון עד שמלמדים אותו. ושאלות רבות שואלין אנשי כל עיר ועיר לכל גאון אשר היה בימיהם לפרש להם דברים קשים שבגמרא. והם משיבים להם כפי חכמתם. ואותם השואלים מקבצים התשובות ועושין מהם ספרים להבין מהם. גם חיברו הגאונים שבכל דור ודור חיבורים לבאר הגמרא. מהם מי שפירש הלכות יחידות. ומהם שפירש פרקים יחידים שנתקשו בימיו. ומהם מי שפירש מסכתות וסדרים. ועוד חיברו הלכות פסוקות בענין איסור והיתר וחיוב ופטור בדברים שהשעה צריכה להם כדי שיהיו קרובים למדע מי שאינו יכול לירד לעומקה של גמרא. וזו היא מלאכת ה' שעשו בה כל גאוני ישראל מיום שחברה הגמרא ועד זמן זה שהיא שנה שמינית אחר מאה ואלף לחרבן הבית, והיא שנת ארבעת אלפים ותשע מאות ושלושים ושבע לבריאת עולם:

ובזמן הזה תקפו הצרות יתירות ודחקה השעה את הכל ואבדה חכמת חכמינו ובנת נבונינו נסתרה. לפיכך אותם הפירושים וההלכות והתשובות שחברו הגאונים וראו שהם דברים מבוארים נתקשו בימינו ואין מביין עניניהם כראוי אלא מעט במספר. ואין צריך לומר הגמרא עצמה הבבליית והירושלמית וספרא וספרי והתוספתא שהם צריכין דעת רחבה ונפש חכמה וזמן ארוך ואחר כך יודע מהם הדרך הנכונה בדברים האסורים והמותרים ושאר דיני התורה היאך הוא. ומפני זה נערתי תצני אני משה בן מיימון הספרדי ונשענתי על הצור ברוך הוא ובינותי בכל אלו הספרים וראיתי לחבר דברים המתבררים מכל אלו החיבורים בענין האסור והמותר הטמא והטהור עם שאר דיני התורה. כולם בלשון ברורה ודרך קצרה עד שתהא תורה שבעל פה כולה סדורה בפי הכל בלא קושיא ולא פירוק. לא זה אומר בכה וזה בכה. אלא דברים ברורים קרובים נכונים על פי המשפט אשר יתבאר מכל אלו החיבורים והפירושים הנמצאים מימות רבינו הקדוש ועד עכשיו. עד שיהיו כל הדינין גלויין לקטן ולגדול בדין כל מצוה ומצוה ובדין כל הדברים שתיקנו חכמים ונביאים. כללו של דבר כדי שלא יהא אדם צריך לחיבור אחר בעולם בדין מדיני ישראל אלא יהא חיבור זה מקבץ לתורה שבעל פה כולה עם התקנות והמנהגות והגזירות שנעשו מימות משה רבינו ועד חבור הגמרא וכמו שפירשו לנו הגאונים בכל חיבוריהם שחיברו אחר הגמרא. לפיכך קראתי שם חיבור זה משנה תורה. לפי שאדם קורא בתורה שבכתב תחלה ואחר כך קורא בזה +/השגת הראב"ד * / ויודע ממנו וכו'. א"א סבר לתקן ולא תיקן כי הוא עוב דרך כל המחברים אשר היו לפניו כי הם הביאו ראיה לדבריהם וכתבו הדברים בשם אומרם והיה לו בזה תועלת גדולה כי פעמים רבות יעלה על לב הדיין לאסור או להתיר וראיתו ממקום אחד ואילו ידע כי יש גדול ממנו הפליג שמועתו לדעת אחרת היה חוזר בו. ועתה לא אדע למה אחזור מקבלתי ומראיתי בשביל חבורו של זה המחבר. אם החולק עלי גדול ממני הרי טוב ואם אני גדול ממנו למה אבטל דעתי מפני

דעתו. ועוד כי יש דברים שהגאונים חולקים זה על זה וזה המחבר בירר דברי האחד וכתבם בחיבורו ולמה אסמוך אני על ברירתו והיא לא נראית בעיני ולא אדע החולק עמו אם הוא ראוי לחלוק אם לא. אין זה אלא כל קבל די רוח יתירא ביה: + ויודע ממנו תורה שבעל פה כולה ואינו צריך לקרות ספר אחר ביניהם. וראיתי לחלק חיבור זה הלכות הלכות בכל ענין וענין. ואחלק ההלכות לפרקים שבאותו ענין. וכל פרק ופרק אחלק אותו להלכות קטנות כדי שיהיו סדורים על פה. אלו ההלכות שבכל ענין וענין יש מהם הלכות שהם משפטי מצוה אחת בלבד. והיא המצוה שיש בה דברי קבלה הרבה והוא ענין בפני עצמו. ויש מהם הלכות שהם כוללים משפטי מצוה הרבה אם יהיו אותן המצוה כולם בענין אחד. מפני שחילוק חיבור זה לפי הענינים לא לפי מנין המצוה כמו שיתבאר לקורא בו. ומנין מצוה התורה הנוהגות לדורות שש מאות ושלוש עשרה מצוה. מהם מצוה עשה מאתים וארבעים ושמונה סימן להם מנין אבריו של אדם. ומהם מצוה לא תעשה שלש מאות וששים וחמש סימן להם מנין ימי שנת החמה:

**“Then I will not be ashamed when I gaze at all Your mitzvot.”
Psalms 119:6**

ALL the precepts which Moses received on Sinai, were given together with their interpretation, as it is said, "And I will give to you the tables of stone, and the law, and the commandment" (Ex. 24:12). "The law" refers to the Written Law; "the commandment," to its interpretation. God bade us fulfill the Law in accordance with "the commandment." This commandment refers to that which is called the Oral Law.

The Written and the Oral law cannot be viewed as two separate entities, but rather as two dimensions of a single whole. (commentary of Rabbi Eliyah Touger, Moznaim)

The whole of the Law was written by Moses our Teacher before his death, in his own hand. He presented a scroll to each tribe and deposited one in the Ark for a testimony, as it is said, "Take this book of the law and put it by the side of the Ark of the Covenant of the Lord Your God, that it may be there for a witness against you" (Deuteronomy 3:26).

"The *mitzvah*/commandment," which is the interpretation of the Law, he did not write down but gave a charge concerning it to the Elders, to Joshua, and to the rest of Israel, as it is said, "All this which I command you, that shall you do; you shall not add to, nor diminish from it" (Deuteronomy 13:1). Hence, it is styled the Oral Law.

Although the Oral Law was not committed to writing, Moses taught the whole of it, in his court, to the seventy elders as well as to Eleazar, Phineas, and Joshua -- all three of whom received it from Moses. To Joshua, his disciple, our teacher Moses delivered the Oral Law and charged him concerning it.

So too, Joshua, throughout his life, taught orally. Many elders received the Oral Law from Joshua. Eli received it from the elders and from Phineas. Samuel, from Eli and his court. David, from Samuel and his court. . . .

The Rambam will now go through a long list: the entire transmission of tradition as he saw it. One purpose was to show that the tradition was a continuous chain, and not the invention of later sages. But beyond this, as he indicated in his Introduction to *Sefer HaMitzvot*, he writes:

I chose to omit the supports and proofs for the laws, and instead mention the major figures who transmitted the tradition. Thus, I will not say: "These are the words of Rabbi So and So," or "Rabbi So and so says such and such" regarding each particular matter. Instead I will mention the sages of the Mishnah and the Talmud, of blessed memory, in general at the beginning of the text. I will state that all the judgements of the Torah -- i.e., the Oral Law -- were received and transmitted from son and so to so and so, until Ezra and until Moses.

I will mention, together with the leading sage of the generation who received the tradition, other well-known personalities in his generation whose position in the chain of tradition is equivalent to his. All this will be done out of a desire for brevity.

But this omission was a significant source of the trouble this commentary landed in later. The not particularly sympathetic commentator on the Mishneh Torah, the Ra'avad, writes:

This author abandoned the practice of all previous authors, who would bring supports for their statements and quote them in the name of their sources. This was of great benefit because, at times, a judge would presume to forbid or permit something based on a specific source. If he knew that a greater authority holds a different opinion, he would retract his. However, in this instance I do not know why I should retract from the tradition I received [if it differs from that given in the Mishneh Torah] and my sources because of the statements in this work by this author.

[What follows, and which I have skipped in English, is several pages of the names of the sages through whom the tradition was passed down.]

Our holy teacher (Rabbi Yehudah HaNasi) compiled the Mishnah. From the time of Moses to that of our holy teacher, no work had been composed from which the Oral Law was publicly taught. But in each generation, the head of the then existing court or the prophet of that time wrote down for his private use a memorandum of the traditions which he had heard from his teachers, and which he taught orally in public. So too, every student wrote down, according to his ability, the exposition of the Torah and of its laws, as he heard them, as well as the new matter evolved in each generation, which had not been received by tradition but had been deduced by application of the thirteen hermeneutical rules and had been adopted by the Supreme Court. This was the method in vogue till the time of our holy teacher.

He gathered together all the traditions, enactments, interpretations, and expositions of every portion of the Torah, that had either come down from

Moses our Teacher or had been deduced by the courts in successive generations. All this material he redacted in the Mishnah, which was diligently taught in public, and thus became universally known among the Jewish people. Copies of it were made and widely disseminated, so that the Oral Law might not be forgotten in Israel.

Why did our holy teacher do this, and not leave things as they were? Because he observed that the number of disciples was diminishing, fresh calamities were continually happening, the Roman government was extending its domain and increasing in power, and Israelites were wandering and emigrating to distant countries. He therefore composed a work to serve as a handbook for all, the contents of which could be rapidly studied and not be forgotten. Throughout his life, he and his colleagues were engaged in giving public instruction in the Mishnah.

These are the great sages who were part of the court of our holy teacher, and who received the tradition from him: his sons, Shimon and Gamliel, Rabbi Efes, Rabbi Chanina ben Chama, Rabbi Chiyah, Rav, Rabbi Yannai, bar Kafra, Sh'muel, Rabbi Yochanan, Rabbi Hoshai. Thousands and myriads of other sages received the tradition from him together with these great sages.

There is a discussion on the relative stature at different times of these eleven above-named sages, a speculation as to the reason behind the composition of the Sifra and Sifrei and the Tosefta, as well as a proposed timing for the composition of the Jerusalem Talmud. There then follows an elaborate retracing of steps, 40 generations backwards from Rav Ashi, who compiled the Babylonian Talmud, back to Moses. I am skipping all of this in English. This section ends with:

40) Moses, our teacher, [received the tradition] from the Almighty.

Thus, the source of all these people's knowledge is God, the Lord of Israel.

All these sages were the great men of the successive generations; some of them were heads of academies, heads of the Exile, and some were members of the great Sanhedrin; besides them were thousands and myriads of disciples and fellow-students.

Ravina and Rav Ashi closed the list of the sages of the Talmud. It was Rav Ashi who compiled the Babylonian Talmud in the land of Shin'ar (Babylon), about a century after Rabbi Yochanan had compiled the Jerusalem [Palestinian] Talmud. These two Talmuds contain an exposition of the text of the Mishnah and an elucidation of its abstruse points and of the new subject matter that had been added by the various courts from the days of our holy teacher, until the compilation of the Talmud.

The two Talmuds, the *Tosefta*, the Sifra and the Sifre, and the *Toseftot* are the sources, from all of which is elucidated what is forbidden and what is permitted, what is unclean and what is clean, what is a penal violation and what involves no penalty, what is fit to be used and what is unfit for use, all in accordance with the traditions received by the sages from their predecessors in unbroken succession up to the teachings of Moses as he received them on Sinai.

From these sources too, are ascertained the decrees, instituted by the sages and prophets, in each generation, to serve as a “fence about the Torah,” in accordance with Moses' express injunction, "You shall observe My precepts/keep My charge" (Leviticus 18:30), that is, "ordain a charge to preserve My charge."

The original verse reads:

וְשָׁמַרְתֶּם אֶת־מִשְׁמַרְתֵּי לְבַלְתִּי עֲשׂוֹת מַחֲקוֹת הַתּוֹעֵבוֹת אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ לְפָנַיְכֶם
וְלֹא תִטְמְאוּ בָהֶם אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם:

Therefore shall you keep my ordinance, that you commit not any of these abominable customs, which were committed before you, and that you defile not yourselves in it;

I am the Lord your God.

Leviticus 18:30

Because it says “you shall keep/guard my guideposts/guardposts,” repeating the same verb, so we learn, I believe that we should make a guard-rail around the guard, thus: a fence around the Torah.

From these sources a clear conception is also obtained of the customs and ordinances, either formally introduced in various generations by their respective authorities or that came into use with their sanction; from these it is forbidden to depart, as it is said, "You shall not turn aside from the sentence which they shall declare to you, to the right hand or to the left" (Deuteronomy 17:11).

So too these works contain the clearly established judgments and rules not received from Moses, but which the Supreme Court of each generation deduced by applying the hermeneutical principles for the interpretation of the Law, and which were decided by those venerable authorities to be the law -- all of which, accumulated from the days of Moses to his own time, Rav Ashi put together in the Gemara.

The Sages of the Mishnah also composed other texts to explain the words of the Torah. Rabbi Hoshai, the disciple of our holy teacher, composed an explanation of the book of Genesis [*Bereshit Rabbah*]. Rabbi Yishmael composed an explanation beginning at "These are the names" [the beginning of the book of Exodus], until the conclusion of the Torah. This is called the *Mekhilta*. Rabbi Akiva also composed a *Mekhilta*. Other sages of the following generations composed other collections of the interpretations of verses. All of these works were compiled before the Babylonian Talmud.

Thus, Ravina, Rav Ashi and their colleagues represent the final era of the great sages of Israel who transmitted the Oral Law. They passed decrees, ordained practices, and put into effect customs. These decrees, ordinances and customs spread out among the entire Jewish people in all the places where they lived.

After the Court of Rav Ashi, who compiled the Gemara which was finally completed in the days of his son, an extraordinarily great dispersion of Israel throughout the world took place. The people emigrated to remote parts and distant isles. The prevalence of wars and the march of armies made travel insecure. The study of the Torah declined. The Jewish people did not flock to the colleges in their thousands and tens of thousands as heretofore.

Instead, in each city and country, individuals who felt the divine call gathered together and occupied themselves with the Torah; studied all the works of the sages; and from these learned the method of legal interpretation.

If a court established in any country after the time of the Talmud made decrees and ordinances or introduced customs for those residing in its particular country or for residents of other countries, its enactments did not obtain the acceptance of all Israel because of the remoteness of the Jewish settlements and the difficulties of travel. And as the court of any particular country consisted of individuals (whose authority was not universally recognized), while the Supreme Court of seventy-one members had, several years before the compilation of the Talmud, ceased to exist, no compulsion is exercised on those living in one country to observe the customs of another country; nor is any court directed to issue a decree that had been issued by another court in the same country. So too, if one of the Geonim taught that a certain way of judgment was correct, and it became clear to a court at a later date that this was not in accordance with the view of the Gemara, the earlier authority is not necessarily followed but that view is adopted which seems more reasonable, whether it be that of an earlier or later authority.

The foregoing observations refer to rules, decrees, ordinances, and customs that originated after the Talmud had been compiled. But whatever is already mentioned in the Babylonian Talmud is binding on all Israel. And every city and country is bound to observe all the customs observed by the sages of the Gemara, promulgate their decrees, and uphold their institutions, on the ground that all the customs, decrees, and institutions mentioned in the Talmud received the assent of all Israel, and those sages who instituted the

ordinances, issued the decrees, introduced the customs, gave the decisions, and taught that a certain ruling was correct, constituted the total body or the majority of Israel's wise men. They were the leaders who received from each other the traditions concerning the fundamentals of Judaism in unbroken succession back to Moses our Teacher, upon whom be peace.

The sages, however, who arose after the compilation of the Talmud, studied it deeply and became famous for their wisdom, are called Geonim. All these Geonim who flourished in the land of Israel, Babylon, Spain, and France, taught the method of the Talmud, elucidated its obscurities, and expounded the various topics with which it deals. For its method is exceedingly profound. Furthermore, the work is composed in Aramaic mixed with other languages-this having been the vernacular of the Babylonian Jews at the time when it was compiled. In other countries, however, as also in Babylon in the days of the Geonim, no one, unless specially taught, understood that dialect. Many applications were made to the Gaon of the day by residents of different cities, asking for explanations of difficulties in the Talmud. These, the Geonim answered, according to their ability. Those who had put the questions collected the responses which they made into books for study. The Geonim also, at different periods, composed commentaries on the Talmud. Some of them explained specific laws; others, particular chapters that presented difficulties to their contemporaries; others again expounded complete treatises and entire orders of the Talmud. They also made compilations of settled rules as to things permitted or forbidden, as to infractions which were penal or were not liable to a penalty. All these dealt with matters in regard to which compendia were needed, that could be studied by one not capable of penetrating to the depths of the Talmud. This is the godly work in which all the Geonim of Israel engaged, from the completion of the Talmud to the present date which is the eighth year of the eleventh century after the destruction of the Second Temple.* In our days, severe vicissitudes prevail, and all feel the pressure of hard times. The wisdom of our wise men has disappeared; the understanding of our prudent men is hidden. Hence, the commentaries of the Geonim and their compilations of laws and responses, which they took care to make clear, have in our times become hard to understand so that only a few individuals properly comprehend them. Needless to add that such is the case in regard to the Talmud itself-the Babylonian as well as the Palestinian-the Sifra, the Sifre and the Tosefta, all of which works require, for their comprehension, a broad mind, a wise soul, and considerable study, and then one can learn from them the correct practice as to what is forbidden or permitted, and the other rules of the Torah.

On these grounds, I, Moses the son of Maimon the Sefardi, bestirred myself, and, relying on the help of God, blessed be He, intently studied all these works, with the view of putting together the results obtained from them in regard to what is forbidden or permitted, clean or unclean, and the other rules of the Torah-all in plain language and terse style, so that thus the entire Oral Law

might become systematically known to all, without citing difficulties and solutions or differences of view, one person saying so, and another something else-but consisting of statements, clear and convincing, and in accordance with the conclusions drawn from all these compilations and commentaries that have appeared from the time of Moses to the present, so that all the rules shall be accessible to young and old, whether these appertain to the (Pentateuchal) precepts or to the institutions established by the sages and prophets, so that no other work should be needed for ascertaining any of the laws of Israel, but that this work might serve as a compendium of the entire Oral Law, including the ordinances, customs, and decrees instituted from the days of our teacher Moses till the compilation of the Talmud, as expounded for us by the Geonim in all the works composed by them since the completion of the Talmud. Hence, I have entitled this work Mishneh Torah (Repetition of the Law), for the reason that a person who first reads the Written Law and then this compilation, will know from it the whole of the Oral Law, without having occasion to consult any other book between them.

I have seen fit to arrange this compendium in large divisions of the laws according to their various topics. These divisions are distributed in chapters grouped according to subject matter. Each chapter is subdivided into smaller paragraphs so that they may be systematically memorized. Among the laws in the various topics, some consist of rules in reference to a single Biblical precept. This would be the case when such a precept is rich in traditional matter and forms a single topic. Other sections include rules referring to several precepts when these all belong to one topic. For the work follows the order of topics and is not planned according to the number of precepts, as will be explained to the reader.

The total number of precepts that are obligatory for all generations is 613. Of these, 248 are affirmative; their mnemonic is the number of bones in the human body. 365 precepts are negative and their mnemonic is the number of days in the solar year.

Blessed be the all-merciful who has aided us.

These are the 613 precepts which were orally imparted to Moses on Sinai, together with their general principles, detailed applications, and minute particulars. All these principles, details, particulars, and the exposition of every precept constitute the Oral Law, which each court received from its predecessor. There are other precepts which originated after the Sinaiic Revelation, were instituted by prophets and sages, and were universally accepted by all Israel. Such are the reading of the Scroll of Esther (on Purim), the kindling of the Hanukkah lights, fasting on the Ninth of Av. . . . Each of these precepts has its special interpretations and details, all of which will be expounded in this work.

All these newly established precepts, we are duty bound to accept and observe, as it is said, "You shall not turn aside from the sentence which they shall

declare to you, to the right hand, nor to the left" (Deut. 17:11). They are not an addition to the precepts of the Torah. In regard to what, then, did the Torah warn us, "You shall not add thereto, nor diminish from it" (*ibid.* 13:1)? The purpose of this text is to teach us that a prophet is not permitted to make an innovation and declare that the Holy One, blessed be He, had commanded him to add it to the precepts of the Torah or had bidden him to abrogate one of these 613 precepts. But if the Court, together with the prophet living at the time, institute an additional precept as an ordinance, judicial decision, or decree, this is not an addition (to the precepts of the Torah). For they did not assert that the Holy One, blessed be He . . . ordered the reading of the Scroll of Esther at the appointed time. Had they said this, they would have been adding to the Torah. We hold, however, that the prophets, in conjunction with the Court, enacted these ordinances, and commanded that the Scroll of Esther be read at the appointed time so as to proclaim the praises of the Holy One, blessed be He, recount the salvations that He wrought for us, and that He was ever near when we cried to Him, and that we should therefore bless and laud Him and inform future generations how true is the reassurance of the Torah in the text, "For what great nation is there that has God so near to them, as the Lord our God is [to us], whenever we call upon Him" (*ibid.* 4:7). In this way every precept, affirmative or negative, instituted by the Scribes, is to be understood.*

I have seen fit to divide this work into fourteen books.